

Judith Visser

HASTA LA VISTA

Eerste druk mei 2013

Tweede druk augustus 2013

ISBN 978 90 00 36522 7

ISBN 978 94 6023 563 4 (e-boek)

NUR 285

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Mohamad Itani / Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2013 Judith Visser en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek draag ik op aan mijn moeder.
Dat wat ons verbindt is sterker dan wat ons scheidt!*

DEEL I

‘Stella en Francien hebben echt een waanzinnige tijd gehad in Salou,’ merkte ik op. Ik staaarde naar de Facebook-foto’s op mijn telefoon, waar mijn blije en zonverbrande schoolvriendinnen het plezier weerspiegelden dat ik was misgelopen.

Mijn moeder zat naast me op de bank en keek op van de Engelse glossy op haar schoot. ‘*Oh, sweetheart*, baal je er nog steeds van dat je niet mee mocht van ons?’

‘Ja, natuurlijk.’

‘Menorca is ook leuk,’ zei ze.

‘Zal best, maar dat is met jullie. Iedereen mag al zonder ouders op vakantie, behalve ik.’

‘Volgend jaar, Milla,’ zei mijn vader rustig vanachter zijn krant. Zijn gezicht was bruin van de felle Afghaanse zon. Na onze vakantie moest hij terug voor het tweede deel van zijn uitzending en zouden we hem weer drie maanden niet zien. ‘Als je zeventien bent, dat is een mooie leeftijd.’

‘En we gaan na Menorca ook nog gezellig samen naar tante Alison,’ voegde mijn moeder eraan toe. ‘Lekker naar Cornwall. Dus je hebt niets te klagen.’

Ik fronste mijn voorhoofd. ‘Elk jaar datzelfde tripje naar Cornwall...’ mompelde ik.

Mijn moeder sloeg haar magazine dicht en keek me aan. ‘Ik snap best dat je met je vriendinnen wilt zijn, maar je gaat in de herfstvakantie toch weer bij Claire logeren?’

‘Absoluut!’ riep ik. Ik kon echt niet wachten om weer naar Londen te gaan en Claire te zien. In de vier jaar dat ik nu in Nederland woonde, was ik bijna elke schoolvakantie bij haar gaan logeren. Want al

kon ik hier op school goed met Stella en Francien opschieten, Claire was al sinds de kleuterschool mijn beste vriendin en dat zou ze altijd blijven. Ik zuchtte. ‘Maar dat duurt nog een eeuwigheid.’

‘Ik heb een idee,’ zei mijn vader plotseling. Met een twinkeling in zijn ogen legde hij zijn krant neer. ‘Denk je dat Claire van haar ouders met ons mee mag naar Menorca?’

‘*What?*’ gilte Claire een half uur later op Skype. Op het scherm van mijn laptop waren haar ogen groot van verrukking. ‘*Are you serious?*’

‘*Yes!*’ riep ik terug. Ik zat aan de eettafel zodat mijn ouders konden meeluisteren. ‘Het is mijn vaders idee. Als jij naar Rotterdam kunt komen, dan vliegen we daarna met zijn allen naar Menorca en...’

Mijn moeder kwam achter me staan. ‘*Hi Claire!*’ zei ze vriendelijk. ‘Voordat Milla verdergaat: we hebben natuurlijk wel eerst toestemming van je ouders nodig.’

‘Ja! Ik ga het meteen vragen!’ Claire sprong opgewonden op en verdween uit beeld. Ik staarde naar de vertrouwde roze muren van haar kamer, met in het midden haar grote spiegel met foto’s op de lijst. De foto’s waren vanaf hier niet duidelijk te zien, maar ik wist dat er veel kiekjes van ons tussen zaten. Claire en ik als tienjarigen, op de rollerskates die we tegelijk hadden gekregen voor ons overgangsrapport. Op ons elfde, ik met die vreselijke plaatjesbeugel die ik sinds vorig jaar eindelijk kwijt was, en Claire met het pluizige, mislukte permanentje dat ze er na een jaar uit wanhoop had laten uitknippen. Wij samen gearmd, twaalf jaar oud, gekleed in ons grijze Britse schooluniform.

Ergens in de verte klonk haar stem, hoog van enthousiasme: ‘*Mum!* Ik heb Milla op Skype en je raadt het nooit: ik mag volgende week met haar en haar ouders mee naar Spanje! Vind je dat goed? *Please?*’

Er klonken een paar gedempte, onverstaanbare woorden. Toen verscheen Claires blonde hoofd weer in beeld, haar wangen rood en haar gezicht hoopvol. ‘Mijn moeder wil even een paar dingen vragen,’ kondigde ze aan.

Claires moeder verscheen op het scherm, haar donkere haar in een strakke vlecht.

‘*Hi Amanda,*’ zei mijn moeder. ‘*How are you?*’

‘*Very well, thanks,*’ zei Claaires moeder. Ze glimlachte en zwaaide naar mij. ‘*Hi Camilla!*’ Ik zwaaide terug en ze wendde zich weer tot mijn moeder. ‘En met jullie ook alles goed? Nog steeds gelukkig daar in Nederland?’

‘Ja, hoor! Natuurlijk missen we Londen wel eens, maar Milla zit hier op een fijne school, en na vier jaar ben ik er zelf ook wel aan gewend. Ik spreek alleen nog niet echt goed Nederlands, maar dat komt nog wel!’

‘En met Theo alles in orde? Begreep ik het nou goed dat hij in Afghanistan zit?’

Mijn moeder knikte. ‘Ja, voor zes maanden. Hij is nu op de helft en heeft de gebruikelijke drie weken verlof.’ Ik gaf haar een ongeduldige por met mijn elleboog en ze vervolgde: ‘Heeft Claire je verteld over onze uitnodiging?’

Amanda knikte. ‘Wat leuk dat ze mee mag! Hoe komt dat zo ineens?’

‘Ach, we dachten: die meiden hebben elkaar al zo lang niet gezien, en kletsen via Skype en e-mail is natuurlijk niet hetzelfde als elkaar in het echt zien.’

‘Waar gaan jullie heen?’

‘Gewoon een weekje naar Menorca, niets bijzonders. Het is een rustig eiland, de ideale plek voor ze om lekker te relaxen voordat ze weer naar school moeten.’

Claire keek haar moeder smekend aan. ‘*Can I go?*’ vroeg ze. ‘*Please?*’

‘Ze kan met ons meevliegen,’ zei mijn moeder. ‘Theo heeft het net uitgezocht en er is nog plek op de vlucht. Dus ze zou bijvoorbeeld aanstaande dinsdag naar Rotterdam kunnen vliegen, dan kan ze eerst een nachtje hier slapen. We vertrekken woensdagochtend.’

Amanda keek bedenkelijk. ‘Ik vind het echt ontzettend leuk dat jullie het aanbieden, begrijp me niet verkeerd, hoor, maar het over-

valt ons natuurlijk wel een beetje. Want waar zou ze daar dan slapen, bijvoorbeeld? Bij Milla op de kamer?

‘Uiteraard. Het hotel vindt het geen probleem als Milla haar kamer deelt met een extra gast. Theo heeft ze gebeld om dat te checken.’

Amanda richtte zich tot iemand die buiten beeld stond. ‘Wat denk jij?’

‘Ik vind het goed,’ klonk Claires vader. ‘Milla’s ouders zijn er immers bij? Wat mij betreft mag ze mee.’

‘Yes!’ riepen Claire en ik tegelijk. Op het scherm van mijn laptop sprong Claire opgetogen op en neer.

Claires vliegtuig zou om even voor half tien landen, en samen met mijn vader reed ik naar Rotterdam Airport om haar op te halen. Mijn vader parkeerde de auto op het grote parkeervlak naast de luchthaven, en toen ik mijn gordel losklikte, merkte ik dat mijn vingers trilden van opwinding. Eindelijk kwam Claire naar Rotterdam! Eindelijk kon ik haar in het echt laten zien hoe ik woonde, in plaats van via de webcam.

We stapten uit de auto en ik speurde de lucht af om te zien of ik Claaires vliegtuig al zag naderen.

‘Het valt me mee dat ze nu wel mag komen,’ zei mijn vader. We liepen naar de ingang van het vliegveld. ‘Vorig jaar waren haar ouders het er nog niet mee eens, toch?’

‘Nee, Tom en Amanda hadden liever dat ik weer gewoon daarnaartoe kwam,’ zei ik. ‘Ze zijn echt overbezorgd.’

‘Daar is niets mis mee,’ vond mijn vader.

We liepen de aankomsthal in. Twee stewardessen in donkerblauw uniform liepen pratend langs ons heen, hun koffertjes achter zich aan rollend.

‘Dank je, *daddy*.’ Ik glimlachte. ‘Ik vind het echt super dat Claire mee mag.’

‘Je moeder en ik vinden het ook leuk,’ zei hij. ‘We hebben Claire al die jaren niet gezien, en dat terwijl jullie in Londen onafscheidelijk waren. Gelukkig zag ik haar af en toe op Skype voorbijkomen, anders zou ik haar straks misschien niet eens herkennen.’

De eerste passagiers kwamen de ontvangsthal binnen, en ik wipte ongeduldig van mijn ene voet op mijn andere. Het was geweldig om Claire eindelijk weer in het echt te zien! Om samen te kunnen lachen,

fluisteren, om haar te kunnen omhelzen, alles wat via Skype niet ging.

‘Ik wil niet dat je weggaat,’ had ze met tranen in haar ogen gezegd toen ik vier jaar geleden vertelde dat mijn vader terug naar zijn geboorteland Nederland ging en dat mijn moeder en ik met hem zouden meeverhuizen. We hadden samen op haar bed gezeten, waar Claire een pluchen beer van haar bed op de grond smeedt. ‘Ik ga je veel te erg missen!’

‘Ik heb ook absoluut geen zin om naar zo’n suf land te gaan,’ had ik verdrietig geantwoord. ‘Ik ken daar niemand, mijn hele leven is hier.’

‘Kom bij mij wonen!’ had ze spontaan voorgesteld. ‘Dan kun je gewoon hier op school blijven, en –’

‘Alsof onze ouders dat ooit goed zouden vinden...’

Beiden hadden we ons hoofd geschud.

Een groep zakenmannen in grijze pakken passeerden ons. Een moeder met een kind liep voorbij, gevolgd door nog meer zakenmannen. Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. Waar was Claire?

Toen zag ik haar en ik slaakte een kreetje.

Claire zag ons ook en zwaaide. Ze lachte breeduit. Haar blonde lokken zwierden om haar hoofd en ze trok een grote gele koffer achter zich aan. ‘Milla!’

‘Claire!’

Ze liet haar koffer los en we vlogen elkaar in de armen.

‘Hi Claire,’ zei mijn vader lachend.

Claire liet mij los en ging op haar tenen staan om hem een kus op zijn wang te geven. Ze droeg een zwart topje en een korte spijkerbroek. ‘Theo! Heel erg bedankt dat ik met jullie mee mag op vakantie!’

‘We zijn er bijna,’ zei ik toen mijn vader het centrum in reed. Claire en ik zaten op de achterbank.

Claire keek naar buiten. ‘Rotterdam!’ zei ze opgewonden. ‘En wat